

betinget af, at et vist Procenttal af Kvægavlsforeningernes Køer er under Kontrol i Henseende til Mælkeydelse. Jeg tror, at Landboforeningerne have Ret i at kræve denne Kontrol. Jeg tror, at vi maa flytte Maalet et Skridt længere ud end til dette almindelige at sige, at naar der er en vis Kreds af Mænd med et vist Antal Køer, og de købe sig en Tyr i Fællesskab, skulle de have Statsbidrag. Vi maa komme dertil, at vi kræve noget mere, for at Statsbidraget kan falde. Landboforeningernes ansvarlige Ledelse — jeg tør vel nok sige, at det er den, der har udtalt sig overfor Landbrugsministeriet — siger, at det kan være ret rimeligt at forlange, at $\frac{3}{4}$ af Kvægavlsforeningskøerne skulle være under Kontrol. Jeg personlig fandt, at det var for stramt at stille denne Betingelse lige straks og er derfor gaaet ned til $\frac{2}{3}$, og jeg har straks her under Forhandlingerne erklæret mig rede til at gaa ned til Halvdelen. Men længere synes jeg heller ikke, man kan gaa ned. Jeg maa principielt holde paa, at det er rigtigt, som Landboforeningerne have udtrykt det, at vi maa have noget i den Retning. Lad os begynde f. Eks. med Halvdelen og saa køre paa det i 2—3 Aar for dernæst at køre videre paa $\frac{2}{3}$, indtil der er gaaet 5 Aar i alt, saa gaa vi op til Landboforeningernes Standard, de $\frac{3}{4}$. Det er en Fremgangsmaade, som alle Parter vistnok bør kunne samles om. Men naar det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Rasmus Hansen) erklærede, at jeg aldeles ikke havde Forstaaelsen af, hvad det her drejede sig om, det var nærmest noget, som jeg var ganske blind for, at det var ganske ligegyldigt, enten man krævede Kontrol for $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ eller $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$ af Køerne, det var slet ikke det, det kom an paa, man maatte ikke kræve Kontrol for blot en eneste Kø, saa er jeg ganske uenig med det ærede Medlem deri. Der maa jeg have stærkere Grunde end dem, der ere førte frem af det ærede Medlem. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen) sluttede sig i Realiteten til det ærede Medlem fra Sønder Vinge, men, det skal jeg erkende, i adskilligt mere rolige Vendinger.

Det ærede Medlem fra Sønder Vinge klagede igen i Dag over Bestemmelsen i § 3 om, at de unge Hingste ikke fremtidig skulle præmieres ved Dyrskuerne, og det samme blev nævnt af det ærede Medlem fra Halvrimmen (C. Sørensen). Det er i Sandhed ikke for mig no-

get Principsspørgsmaal. Vil man der vende tilbage til det gamle Standpunkt, skal jeg ikke gøre den fjerneste Indvending derimod. Jeg ser ikke noget til Hinder for, at vi vende tilbage til, hvad der har været Tilfældet før. Men naar Landboforeningerne sige: Nu tage vi en yngre Aargang med ind under Statsbedømmelsen, og saa slette vi Hingstene overhovedet ved Landboforeningsskuerne, ser jeg heller ikke, der var saa overmaade meget at indvende mod det Standpunkt. Jeg er imidlertid her rede til Forhandling, saa dette Spørgsmaal kan ikke skabe nogen Vanskelighed, og der er i alt Fald ikke Anledning til at anvende det tunge Skyts, som det ærede Medlem fra Sønder Vinge har fundet det opportunt at køre op med.

Derimod vil jeg have meget vanskeligt ved at komme bort fra de Krav, der ere stillede senere hen i Paragraffen om, at der efter Forløbet af 2 Aar fra denne Lovs Ikrafttræden betinges for Tilskud til Præmiering af Tyre tilhørende Malkeracer, at de skulle være forsynede med paalidelige Oplysninger om Moderdyrenes Mælkeydelse, og at det samme gælder for Køerne efter 5 Aars Forløb. Her er man inde paa noget principielt og paa noget af det, der betegner og betinger Fremskridtet, der skal naas i Kraft af de nye Husdyrlovregler, og der vil jeg faa megen Vanskelighed ved at vige. Jeg tror, at Landboforeningernes ansvarlige Ledelse har peget paa to Punkter, som vi virkelig maa agte paa, fordi de have deres Berettigelse. Det ærede Medlem fra Sønder Vinge mener, at han har afkræftet dette ved Beviser. Men jeg siger, at han har ikke leveret Spor af Beviser. Han har talt stærke Ord om „Dødsstød“, „Tilbagekridt“ og alt det, men det er kun Ord og Paastande og Angreb, Beviser er det ikke. Og det er i alt Fald ikke Beviser fra det ærede Medlems Side, naar han siger, at det, at der gaar en Trediedel bort af Statsstøtten, og at der stilles stedse skarpere Betingelser for Statstilskuddets Til- deling, er Vidnesbyrd om Tilbagegang. Nej, der overfor gentager jeg, hvad jeg sagde i Gaar, at jo stærkere vi kunne skærpe Betingelserne, og jo mindre Statsbidrag der nødvendiggøres, desto større er Fremskridtet, der er naaet, og desto større bliver det Fremskridt, som fremkaldes ved de paa Grund af de nye Regler formindskede Statstilskud. Men om Begreberne Fremskridt og Tilbagekridt, altsaa endog her, hvor der er Tale om noget, der i sig selv burde være ganske uomtvisteligt, ere